

τοῦ ὁποίου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ὠχρότης θανάτου.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ βλέπουσα ὅτι ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν σὰς ἐθεώρησα πρέπον νὰ σὰς τὴν ἀποδώσω.

— Ἀλλὰ τὸ φόρεμα τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐλρίκος, ἀνῆκεν εἰς τὴν Ῥοζίνα, καὶ ἀφοῦ ἡ ἐπιστολὴ εὔρισκετο ἐντὸς αὐτοῦ ἡ Ῥοζίνα ἐγνώριζε βεβαίως τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Ἡ Φαννὴ ἤρξασθη ν' ἀπαντήσῃ διὰ πονηροῦ μειδιάματος.

— Ἀλλὰ τότε, ἡ Ῥοζίνα ἤξευρε τίς εἶμαι, ἐγνώριζεν ὅτι ἤμην πλούσιος, καὶ ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς ἦσαν κωμῳδία! Ἀλοίμονον εἰς ἐμέ...

Ταῦτα λέγων, ἔπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς καὶ τὴν ἐπιούσαν ἠσθένει βαρέως.

Ἐνα περίπου μῆνα μετὰ ταῦτα ἡ Φαννὴ, ἣτις εἶχεν ἐπιστρέψει τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὸ πολυτελὲς αὐτῆς οἶκημα, ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς χορὸν μετημφισμένων, ὅταν εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν Τριστάνον μὲ μικρὸν δέμα ὑπὸ τὸν βραχίονα.

— Τί δῶρον μοῦ φέρετε; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Κληροδότημα τοῦ χθὲς ἀποθανόντος φίλου μου κόμητος Ῥούβρης.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἡ Φαννὴ λύουσα τὸ δέμα.

Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τῆς ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς, ὅταν εὔρεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ γαλαζίον τζιτίνον φόρεμα.

— Ὁ φίλος σὰς, εἶπε, καὶ ζωντανὸς καὶ ἀποθαιμένος ἦτο πάντοτε γελοῖος ἄνθρωπος. Μοῦ ἔφαγεν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Μὴ βιάζεσθε νὰ τὸν κακολογήτε, ἀπήντησεν ὁ Τριστάνος ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ φορέματος χαρτοφυλάκιον περιέχον ἑκατὸν χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων.

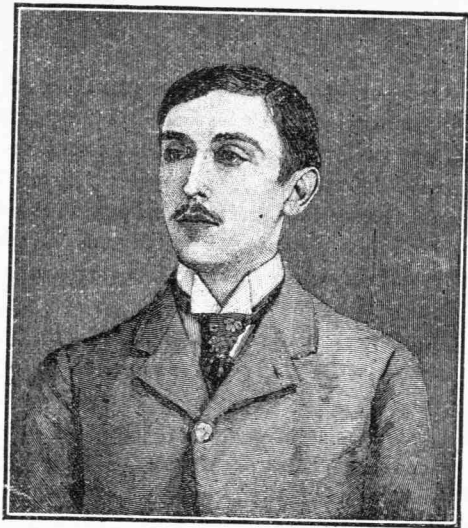
(Τέλος τοῦ ἐπικηδείου δείπνου)

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΒΑΡΡΕΣ

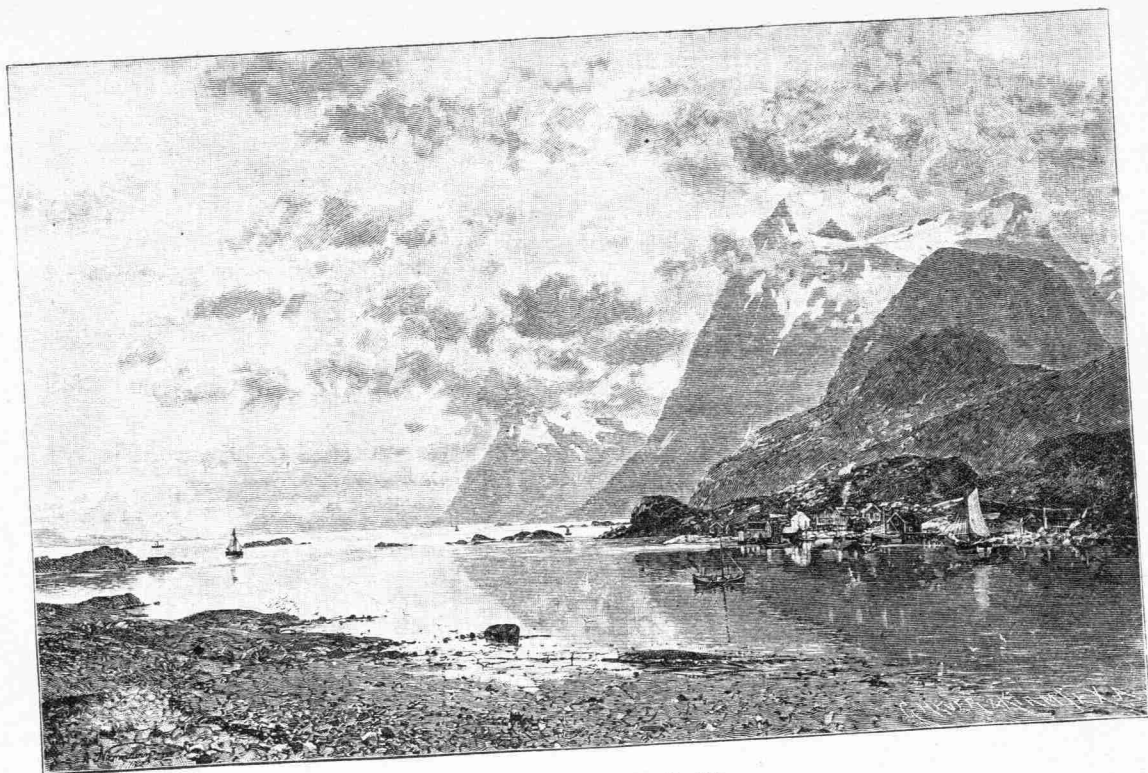
Ὁ Μαυρίκιος Βαρρὲς ἐγεννήθη ἐν Σάρμαϊς, χωρίῳ τῆς Λορραίνης, καὶ ἀριστα ἐξεπαιδεύθη εἰς σχολὴν διευθυνομένην ὑπὸ Ἰησοῦϊτῶν. Διεκρίνετο μεταξύ τῶν συμμαθητῶν του διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν νοημοσύνην του. Ἐσπούδασε τὰ νομικὰ εἰς τὴν Νάνσιν, καὶ νεώτατος μετέβη εἰς Παρισίους. Ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διὰ τῶν «Κηλίδων μελάνης», περιοδικῶν τοῦ ὁποίου ἔξ μόνον ἀριθμοὺς κατώρθησε νὰ ἐκδώσῃ. Ἀλλὰ τὸ πρῶτόν του ἔργον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν φιλολογούντων, εἶνε τὸ ψυχολογικὸν μυθιστόρημα τὸ φέρον τίτλον «Ἐπὶ τὰ ὄμματα τῶν βαρβάρων».

Μυθιστορήματα λέγοντες ὅλως ἀτελῶς ὀρίζομεν τὰ πλήρη ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, μεταφυσικῆς βαθύτητος καὶ συνθετικῶν πνεύματος ἔργα τοῦ νέου συγγραφέως, ὅστις πολὺ ὀλίγον φροντίζει περὶ τῆς

ἀπεικονίσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνελιξέως δραματικῶν ἢ ἄλλων αἰωνόδηποτε περιπετειῶν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ βίου. Ὁ Βαρρὲς μετέχει ἐν ταῦτῳ τοῦ Βενιαμίν Κωνσταντίν, τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἀκμάσαντος πολιτικοῦ ἀνδρός, ὅστις φημίζεται ὡς συγγραφέας τὸ ψυχολογικὸν μυθιστόρημα «Ἀδόλφος», τοῦ διασήμου ψυχολόγου συγγραφέως Στένδαλ, τοῦ Ῥενάν καὶ τοῦ Παύλου Βουρζέ. Ἀλλὰ πάντων τούτων εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν πρωτότυπος μαθητῆς, διαπλάσας ἴδιον χαρακτήρα λόγου, καὶ ἀσκῶν μεγάλην ἐπιρροὴν διὰ τῶν βιβλίων του ἐπὶ τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς γενεᾶς ἐν Γαλλίᾳ, τῆς βεπούσης πρὸς τὸ συμβολικὸν καὶ τὸ μυστηριώδες.

Κατὰ τὸν Ἀνατόλ Φράνς, ὅστις ἐδημοσίευσεν κατ' ἐπανάληψιν κριτικὰς ἀναλύσεις τοῦ «Ἐπὶ τὰ ὄμματα τῶν βαρβάρων», τοῦ «Ἐλευθέρου ἀνθρώπου», τοῦ «Κήπου τῆς Βερενίκης», καὶ τῶν ἄλλων ἔργων του, ὁ Βαρρὲς δὲν εἶνε φίλος τῆς σαφηνείας καὶ τῆς ἀκριβείας ἐν τῷ συνόλῳ ἀρέσκειται εἰς τὰ διακυμαινόμενα καὶ τὰ ἀμφίβολα ἄλλ' ἢ ἀσάφεια τοῦ συνόλου περιέργως ἀντιτίθεται εἰς τὰς σελίδας τῶν ἔργων του πρὸς τὴν ἀκριβολόγον ἐγκράτειαν τῶν καθέκαστα. Πνεῦμα ἐξοχόν, δεξιὸς συγγραφεύς, μεταχειριζόμενος εὐστροφον γλῶσσαν, ἐν ταῦτῳ θετικὴν καὶ ἀόριστον, ἐμόρφωσεν ὕψος ἴδιον καὶ θαυμαστόν. Δὲν ἔχει τὸ αὐθόρμητον καὶ τὸ ἀσυνείδητον, οὐδὲ τὴν περιπάθειαν καὶ τὴν τρυφερότητα ἄλλων συγγραφέων. Ἡ διάνοια κρατεῖ παρ' αὐτῷ. Τὰ συγγραφικὰ χαρίσματα του εἶνε τάξεως ὅλως πνευματικῆς. Ἐξώθησε τὸν ἰδανισμὸν μέχρι τῶν ἀκροτάτων αὐτοῦ συνεπειῶν. Ἀντιστρόφως πρὸς παραιμιῶδες ῥητόν τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος δὲν ὑφίσταται δι' αὐτόν. Ἀπαντᾷ μὲν ἐνίοτε εἰς τὰ ἔργα του καὶ περικομψοὶ τοπιογραφίαι, ἀλλὰ ταύτας ἀντέγραψεν ὅχι ἐκ τῶν ἐκτός, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνδομύχων τῆς ψυχῆς του, ὡς εἰκόνας τῶν καταστάσεων αὐτῆς. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ἡ ὠραιότης τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ποτὲ δὲν τὸν συνεκίνησε πράγματι. Ὡς μόνην πραγματικότητα θεωρεῖ τὴν καθαρὰν σκέψιν, καὶ τὴν ψυχὴν ὡς μόνον κόσμον ἐνδιαφέροντα. Ὡς μόνην θρησκείαν κη-

Νορβηγική τοποθεσία

ρύπτει τὸ Ἐγὼ, τὴν ἐποπτείαν τοῦ ὑποκειμένου, τὴν αὐτολατρείαν. Ἐντὸς ἡμῶν καὶ μόνον ἐγκρίεται καὶ δι' ἡμῶν καὶ μόνον ὑφίσταται ἡ ἀλήθεια. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ὑπέροχος ὀνειροπόλος τῶν ὀνείρων τοῦ Σύμπαντος. Ὁ κόσμος εἶνε τὸ χάσις, τὸ ὅποιον καπνίζει διὰ τῆς ἀργυρᾶς τοῦ καπνοσύριγγος. Ὁ, τι ἀντιλαμβάνεται καὶ ὅ, τι ἀναπαριστᾷ εἶνε ὁ καπνὸς τῶν ρεμβασμῶν του. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὑποκείμενον, μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον πιστεύει. Καὶ τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἐγὼ τοῦτο, ὅπερ ἀναφαίνεται συγκεντρωμένον εἰς τὰ ἔργα τοῦ Βαρρές, εἶνε πλήρες ἐξαισίας λεπτότητος, σοφιστείας, ἄοριστησίας, ἐγὼ ἀμφίβολον, διαστάζον, συνταρασσόμενον, περίπλοκον, διαρρέον ἐν διηγεσεί καὶ τρόπον τινὰ ρεφανικῆ εἰρωνείας.

Ὁ Μαυρίκιος Βαρρές δὲν ἀποπειρᾶται τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἰδεῶν του διὰ τῆς συγγραφῆς ψυχολογικῶν μόνον μυθιστορημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τρόπου μᾶλλον πρακτικοῦ. Ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ βαθύ ἐνδιαφέρον δεικνύει πρὸς τὰ κοινωνιστικὰ ζητήματα. Κατὰ τὴν παρελθούσαν περίοδον τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, διετέλεσε βουλευτὴς τῆς Νάντης, ὁπαδὸς τοῦ κόμματος τοῦ Βουλανζέ, ἀλλὰ κατὰ τὰς προλαβούσας ἐλλογὰς ἐκτεθεὶς ἐκ νέου, ἀπέτυχε. Τὰς ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ του ἀξιώματος ἐντυπώσεις ἀνέλαβε τελευταίον νὰ ἐκφράσῃ εἰς δράμα, ἐμπνευσθὲν ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ Πανακμά. Περὶ τοῦ δράματος αὐτοῦ, ὅπερ πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ «Ἐλευθέρω θεάτρῳ» πολὺς λόγος ἐγγεινεν ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ.

ἈΝΑ ΤΟΝ ἘΛΙΚΩΝΑ¹

ΒΑΛΛΙΣΜΑΤΑ

Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐσημειώθη ὅτι ἐν τῶν ἀρίστων βαλλισμάτων τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε ἡ «Καστανὴ κόρη». Ἐτυπώθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1520, ἤτο ὅμως τότε ἤδη πολὺ ἀρχαῖον ποίημα, ἄλλως ἀρχαιογνώστης οἶος ὁ Ἄρνολδ βεβαίως δὲν θὰ τὸ κατεχώρει ἐν τῇ ἱστορικῇ συλλογῇ του. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐγράφη κατὰ τὸ 1400. Αἰ αἰσθηματικὰ αὐτοῦ καλλοναί, λέγει ὁ Πέρσης, ἐτήρησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναλλοίωτον τὴν ἀγάπην τῶν φιλοκάλων ἀναγνωστῶν, μ' ὅλην τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπικαθημένην σκωρίαν.

Ἐπὶ τὴν ἐσκωριασμένην αὐτοῦ μορφήν ἡμεῖς δὲν θὰ τὸ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Τὸ ἀρχικὸν ποίημα εἶνε λίαν σχοινοτενές, καὶ τοῦτ' αὐτὸ δύσκολον πρὸς καλολογικὴν ἀπόλαυσιν. Ἦδη αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι διέγνωσαν τοῦτο. Τὰ μάλιστα εὐαίσθητος συγγραφεὺς ὁ Πρίωρ, ἐτροποποίησεν αὐτὸ δεόντως, τῆς δὲ τροποποιήσεως ταύτης μετάρρασις εἶνε τὸ ἐπόμενον :

Εἴτε ἀλήθεια, εἴτε ἄβανιά, ὅμως τὸ λέν 'ς τὴν γειτονιά.
 Πίστη εἰς γυναῖκα ὅποιος δώση,
 αὐτὸς γελιέται 'ς τὰ γερά καὶ τὸ πληρώνει φοβερά,
 θάρσ' ὁ καιρὸς νὰ μετανοιώσῃ.
 Ἔτσι λαλεῖ κάθε στιγμῆ, μὰ ὅποιος ἂν ἐπιθυμῆ,
 μὴν ἱστορία θ' ἀφροικῆσῃ,
 γιὰ ἕνα κορίτσι καστανό, ποὺ ἀγαπᾷ πιστὸ κι' ἀγνό
 ὅσο μπορεῖ τις ν' ἀγαπήσῃ.